

[A. M. Hansen.]

„Udvalget skal som Resultat af sine Overvejelser konkludere i, at de offentligt fremførte Angreb paa Børne- og Aandssvageforsorgen i det store og hele har været uberegtigede, men at man ikke kan frakende den fremsatte Kritik enhver Berettigelse.“

Se, det er noget ganske andet, og det støtter jeg mig paa. Det ærede Medlems Udtalelse gik alt for vidt, men jeg forstaaer, at det har været, fordi det ærede Medlem i ungdommeligt Overmod har overskredet Grænsen for, hvad det var tilladeligt og hvad der var Basis for at udtale her fra dette Sted.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Jeg takker samtlige Ordførere for de Bidrag, som er givet her til Underbygning og Belysning af disse to Smaa-forslag, der har til Hensigt at skabe bedre Vilkaar for Børneforsorgen og for Opdragelseshjemmene herhjemme. Intet skulde glæde mig mere, end om det skulde lykkes — ligesom vi i 1945 enstemmigt gennemførte de Forbedringer, der da blev gennemført paa et begrænset Omraade — paa ny at samle Viljerne og derigennem gøre en Indsats til Gavn og til Betryggelse for det vanskelige Arbejde, som har været øvet, og som har været dobbelt vanskeligt i de tunge Aar, vi har gennemlevet. Jeg skal derfor ikke gaa meget i Detailler; der bliver jo rig Anledning til i Udvalget at drøfte Enkeltheder, og Lovforslaget er jo bygget op saaledes, at det indeholder ikke ringe Bemyndigelser.

Naar man taler om, at det maaske har været lidt længe, før Forslaget kom, skal jeg give den Indrømmelse til min Forgænger, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, at der laa et ret stort Materiale, da jeg traadte til, men hvis det ærede Medlem husker efter — og det ærede Medlem husker jo fortræffeligt —, kan han sikkert ogsaa huske, at der manglede en Underskrift, for at det hele kunde træde i Kraft. Det ærede Medlem vil heller ikke bestride, at fra det Øjeblik jeg traadte til, har jeg haft ret godt med Arbejde derovre; det er ikke just en Bestilling, hvor man sidder og drysser, vi havde godt en Snes Love, vi skulde have gennemført, og ingen — heller ikke det ærede Medlem — vil vel bebrejde mig, at jeg fandt det naturligt og rimeligt at gennemgaa det, før jeg underskrev et saa omfangsrigt Materiale. Efter at jeg havde gennemgaaet det, har jeg dannet mig et Skøn,

og jeg kan godt sige — det behøver ikke at være nogen Hemmelighed —, at jeg forsøgte at løse Spørgsmaalet, som jo fortrinsvis er et økonomisk Spørgsmaal, saaledes som min Forgænger vist har tænkt sig det løst, nemlig gennem en Finanslovbevilling, men at jeg der mødte nogen Modstand. Jeg fremsatte Forslaget paa ny over for Finansudvalget, der saa i Efteraaret gav mig til Kende, at man helst saa, at jeg kom med en selvstændig Lovgivning. Derefter maatte vi gaa i Lag med at udarbejde Lovforslag, og det tager alt sammen sin Tid. Jeg vedstaaer dette Arbejde, og jeg tror, Finansudvalget har Ret i den Betragtning, at vi alle sammen, naar vi kommer over Besværet, er bedre tjent med, og Institutionerne endnu bedre tjent med, at Ordningen hviler paa en selvstændig Lovgivning fremfor paa en Finanslovbevilling. Det afklarer Forholdene og skaber større Tryghed, større Velvilje paa forskellige Omraader.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen efterlyste nogle Bevillinger til de private Skole- og Ungdomshjem med Henblik paa Lønforbedringer. Jeg kan sige til det ærede Medlem, som jeg kan sige til Offentligheden og til de mange interesserede Enkeltpersoner, det drejer sig om, at ogsaa her er der for et godt Stykke Tid siden fra min Side udarbejdet et Forslag, som er oversendt til Finansministeriet, og som, saa snart det kommer tilbage, vil blive forelagt Finansudvalget, og saa haaber jeg, at denne Sag kan føres igennem. Jeg indrømmer, at for dem, der gaar og venter paa Forbedringerne, kan det være træls nok, og jeg indrømmer ogsaa, at det undertiden tager lidt lang Tid, men det er ikke nok, at man gennemfører en Lønningslov for Staten og sætter den i Kraft pr. 1. April; den har Virkninger langt ud, paa en Række Omraader, og alt skal have sin Tid. Men Ministeriet og jeg har gjort, hvad vi har formaaet for at fremskynde Afgørelsen, fordi vi ved, hvad det gælder for disse mange Personer.

Der har været talt en Del om privat Initiativ i Forbindelse med de Bestemmelser, som er nedlagt i Lovforslaget. Jeg kan godt sige rent ud, at jeg ved Udarbejdelsen af Lovforslaget følte mig noget forpligtet af de Henvendelser, som jeg gentagne Gange har rettet til Finansudvalget; naar jeg deri har fulgt visse Hovedlinier, vilde det være besynderligt, om jeg, naar der skulde udarbejdes Forslag, forsøgte at bryde af. Det forholder sig jo saaledes, at fra Begyndelsen hvilede alt, hvad